

Arrest

nr. 75 391 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 november 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BEKAERT, die loco advocaat R. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaarde op 21 juni 1999 het Rijk te zijn binnengekomen en diende op 22 juni 1999 een asielaanvraag in. Op 6 juli 1999 werd door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing genomen houdende toekenning tijdelijk verblijfsrecht in uitvoering van de Omzendbrief van 11 mei 1999 aangaande de uitbreiding van het toepassingsgebied van het bijzonder statuut van tijdelijke bescherming voor en de opvang van Kosovaren. In 2000 keerde verzoekster vrijwillig terug naar Kosovo. In 2009, nadat haar ouders een verblijfsrecht verkregen in het Rijk op basis van gezinshereniging, kwam zij, en dit volgens haar eigen beweringen, opnieuw het Rijk binnen. Per schrijven van 26 februari 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 oktober 2011 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het argument dat betrokkene in 1999 naar België gekomen is omwille van de oorlogssituatie in Kosovo, dat zij het ontheemdenstatuut heeft gekregen, dat zij in 2000 vrijwillig teruggekeerd is naar Kosovo, dat intussen haar volledige familie Kosovo verlaten zou hebben, dat haar ouderlijk huis verwoest zou zijn door brand, dat haar ouders in 2009 op basis van gezinshereniging met haar broers naar België gekomen zijn, dat haar broers de Belgische nationaliteit zouden hebben, dat haar broers voor haar financieel zouden willen instaan, dat zij zou instaan voor de zorg van haar ouders en het huishouden van haar broers, dat zij over geen enkele vorm van inkomen zou beschikken, dat zij geen perspectieven op tewerkstelling zou hebben in Kosovo, en dat het onveilig zou zijn om in een afgelegen en verlaten dorp te wonen, vormen geen buitengewone omstandigheden en verantwoorden niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis in België wordt ingediend.

Betrokkene haalt aan dat haar volledige familie Kosovo verlaten heeft, dat haar broers naar België gekomen zijn, dat zij de Belgische nationaliteit zouden hebben en voor haar financieel zouden willen instaan. Zij legt hierbij ook enkele identiteitsbewijzen voor. Echter, indien betrokkene zich op deze manier pp het criterium 2.3 van de instructies had willen beroepen, dient opgemerkt te worden dat zij de verwantschap met deze personen niet aantoot. Een verklaring vaneen derde en het louter voorleggen van een identiteitskaart, heeft immers niet voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bijgevolg wordt niet aan de voorwaarden voldaan om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.3.

Betrokkene haalt ook aan dat zij een sterke band heeft met haar ouders die momenteel in België verblijven, en dat zij bij hen wil blijven om voor hun zorg in te staan. Echter, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, en geen verbreking van sterke familiale banden. Deze elementen vormen bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dal zij in een verlaten en afgelegen streek zou wonen in Kosovo, en dat het onveilig zou zijn voor haar om daar alleen te verblijven. Echter, zij legt geen enkel bewijsstuk voor die deze bewering kan staven. De loutere bewering dat het voor betrokkene niet veilig zou zijn in haar thuisland, vormt geen buitengewone omstandigheid.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatiehuur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene over geen enkele vorm van inkomen zou beschikken, dat haar ouderlijk huis verwoest zou zijn en dat zij geen enkel uitzicht zou hebben op tewerkstelling in Kosovo, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De elementen van integratie (zijnde dat betrokkene sterke banden met België zou hebben o.a. omdat zij in 1999 naar België gekomen is en hier ongeveer een jaar verbleven heeft omwille van de

oorlogssituatie in Kosovo, dat zij de taal en de gewoonten in België zou kennen en dat ze zich verbonden voelt met België) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“schending van de materiële motiveringsplicht. Verweerster verklaart de aanvraag van verzoekster onontvankelijk. Verweerster baseert zich hiervoor op de volgende argumenten:

1.1. Verweerster: "Betrokkene haalt aan dat haar volledige familie Kosovo verlaten zou heeft, dat haar broers naar België gekomen zijn. dat zij de Belgische nationaliteit hebben en voor haar financieel zouden willen instaan. Zij legt hierbij ook enkele identiteitsbewijzen voor. Echter, indien betrokkene zich op deze manier op het criterium 2.3. van de instructies had willen beroepen, dient opgemerkt te worden dat zij de verwantschap met deze personen niet aantoonde." Terwijl uit niets blijkt dat de identiteitsbewijzen van concludante of van haar Belgische broers onduidelijk zouden zijn. Had verweerster twijfels omtrent de echtheid van de identiteitsbewijzen, of meende zij dat haar onvoldoende stukken werden overhandigd, dan had zij verzoekster steeds om bijkomende stukken kunnen verzoeken. Verzoekster stond steeds ter beschikking van verweerster om desgewenst aanvullende documenten op te vragen en aan verweerster over te maken. Door geen bijkomende bewijsstukken op te vragen, liet verweerster verzoekster in de waan dat verweerster op dat vlak over voldoende stukken beschikte.

1.2. Verweerster steunt de onontvankelijkheid verder op het argument dat verzoekster kan terugkeren naar Kosovo, en dat zij van daaruit dan maar op andere gronden een aanvraag tot verblijf moet indienen. Het is evenwel niet duidelijk op welke andere grond dan art. 9bis verweerster zou toegelaten worden op het grondgebied. Buiten artikel 9bis zijn er voor verzoekster op heden geen gronden voor handen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Bovenstaande motieven zijn in rechte en in feite dan ook niet aanvaardbaar. De materiële motiveringsplicht zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 is geschonden.

2. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Overeenkomstig het zorgvuldigheidbeginsel moet de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voorbereiden en uitvoeren. Het is niet zorgvuldig teponeren dat de aanvraag onontvankelijk is omdat zagezegd de verwantschap niet aangetoond zou zijn, terwijl verzoekster wel bewijsstukken had overgemaakt, en nooit een signaal ontvangen heeft van verweerster dat zij de ontvangen bewijsstukken onvoldoende achtte, terwijl verzoekster bovendien steeds ter beschikking was voor aanvullende informatie en aanvullende stukken. Het is niet zorgvuldig teponeren dat de aanvraag onontvankelijk is omdat verzoekster zagezegd vanuit Kosovo zelf verblijfsmachtiging kan aanvragen, terwijl er buiten artikel 9bis geen gronden voor handen zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

3. Schending van het redelijkheidsbeginsel. Om dezelfde redenen als hierboven reeds uiteengezet is de beslissing kennelijk onredelijk.

4. Schending van het vertrouwensbeginsel. Lopende het dossier heeft verweerster niet te kennen gegeven dat zij de overgemaakte identiteitsbewijzen en andere stukken onvoldoende achtte om tot verwantschap tussen verzoekster en haar broers te kunnen besluiten. Verzoekster kon niet vermoeden dat de ingebrachte stukken niet afdoende zouden zijn. Door geen bijkomende bewijsstukken op te vragen, liet verweerster verzoekster in de waan dat verweerster op dat vlak over voldoende stukken beschikte. Verweerster schendt het vertrouwensbeginsel.

5. Schending van artikel 2.3 van de instructie. Patere legem quam ipse fecisti: verzoekster valt onder 2.3. van de instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.”

2.1. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van de verzoekende partij heeft tot doel een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder het criterium 2.3 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde middelen een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Verzoekster houdt voor dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt voorgehouden dat de identiteitsbewijzen die werden voorgelegd door verzoekster onduidelijk zouden zijn.

Dergelijke motivering is nochtans niet terug te vinden in de bestreden beslissing. Er wordt door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid niet gemotiveerd dat de voorgelegde identiteitsbewijzen onduidelijk zijn. De bestreden beslissing stelt daarentegen dat deze identiteitsbewijzen geen bewijs van afstamming kunnen vormen. Ook verzoeksters argumentatie dat

door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid bijkomende informatie diende te worden opgevraagd, kun niet worden bijgetreden.

Het komt aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem om bijkomende stukken te verzoeken. Ook verzoeksters bewering dat van haar niet kan worden verwacht dat zij zich terug naar haar land van herkomst beweegt, omdat zij naar eigen weten geen andere gronden voor handen heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen dan op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden gevolgd. Vooreerst kan worden opgemerkt dat het niet aan de verwerende partij toekomt om verzoekster te adviseren over de mogelijkheden waarover zij zou kunnen beschikken om een verblijfsrecht te verkrijgen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid dient te oordelen over de ingediende aanvraag. Bovendien verwacht verzoekster klaarblijkelijk de ontvankelijkheidsvoorwaarden met de grond van de gedane aanvraag.

De gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en die verzoekster tijdig en daadwerkelijk had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoekster zet niet uiteen op welke vaste gedragslijn, toezegging of belofte zij zich ter zake beroept. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op wat voorafgaat past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC